

עפ"ג 58913/08/20 - סאמר גולאני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

עפ"ג 58913-08-20 גולאני נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת מרים אילני
מבקש סאמר גולאני
נגד מדינת ישראל
משיבה
החלטה

1. לפניי בקשה לארכה להגשת ערעור על פסק-דינו של בית משפט השלום בירושלים (כבוד השופט ד' פולוק) בת"פ 37516-10-16 . המבקש הורשע על פי הודאתו בגניבת רכב בצוותא, איומים והפרת הוראה חוקית.

2. גזר הדין ניתן ביום 14.5.2020 ועל-פיו נגזרו על המבקש העונשים הבאים:

הפעלת 12 חודשי מאסר על תנאי שנגזרו במסגרת ת"פ 8987/08 ועפ"ג 7959-07-10 כאשר מתקופת המאסר ינוכו הימים שבהם שהה הנאשם במעצר ותוך שבית המשפט מציין במפורש כי ניכוי ימי המעצר מוביל לכך "שהנאשם סיים לרצות את תקופת המאסר"; 300 שעות שירות לתועלת הציבור; צו מבחן למשך 12 חודשים ממועד מתן גזר הדין; 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שלא יעבור את העבירות בהן הורשע.

3. בית משפט קמא ציין בגזר הדין כי למרות חומרת העבירות שבהן הורשע המבקש והרשעותיו הקודמות, הוא מאמץ את המלצת שירות המבחן לפיה בנסיבות העניין יש להעדיף שיקום על פני מאסר בפועל. צוין כי המבקש נמצא בהליך שיקומי ארוך ומוצלח לגמילה מסמים ואם יוטל על המבקש עונש מאסר בפועל "פירוש הדבר הרס כל השיקום המוצלח של הנאשם". לכן הורה על בית המשפט על הפעלת 12 חודשי מאסר על תנאי וניכוי ימי המעצר כך שבפועל המבקש לא ירצה תקופת מאסר נוספת.

4. המועד האחרון להגשת הערעור בתחילת חודש יולי 2020. הבקשה דנן לארכה הוגשה ביום 30.8.2020.

5. המבקש טוען כי בשל היותו אסיר משוחרר על תנאי בעת ביצוע העבירות שבהן הורשע בתיקים נשוא הבקשה (תקופת התנאי הייתה מיום 27.1.2015 ועד ליום 29.1.2017, והעבירות בוצעו בשנת 2016) בהתאם לדין, כל תקופת מאסר בפועל המוטלת עליו בגין עבירה נוספת גוררת באופן אוטומטי את הפקעת הרישיון או לפחות מחצית מתקופת הרישיון. כפועל יוצא, עונש המאסר בפועל שהטיל עליו בית משפט קמא, גורר את הפקעת הרישיון ואת כניסתו של המבקש למאסר למרות שבית משפט קמא ציין באופן מפורש כי הוא מעדיף את ההליך השיקומי על פני מאסרו של

המבקש.

6. הבקשה להפקעת הרישיון הוגשה ביום 28.12.2016 והדין בה נדחה והתחדש ביום 22.7.2020 לאחר מתן גזר הדין ולטענת המבקש. לטענת המבקש, רק אז נודעו לו ההשלכות של הפעלת המאסר על תנאי במסגרת גזר הדין עקב היותו אסיר ברישיון בעת ביצוע העבירות ומכאן האיחור בהגשת הערעור.

7. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי הליך הפקעת הרישיון החל כבר בשנת 2016 וכי המבקש היה מודע להשלכות של מאסר בפועל שייגזר עליו וכן היה מיוצג לאורך כל ההליכים הן בוועדת השחרורים והן בבית המשפט והוא לא יכול להיבנות מחילופי הייצוג. מכל מקום כך נטען, השלכות פקיעת הרישיון נודעו למבקש כבר ביום 22.7.2020 ובכל זאת הבקשה הוגש רק חודש ימים לאחר מכן. עוד טוענת המבקשת כי סיכויי הערעור נמוכים היות ולפי סעיף 56(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין), בית המשפט מוסמך להאריך את תקופת התנאי רק לגבי ההרשעה הראשונה בעבירה הנוספת ואילו כאן המבקש עבר מספר עבירות בתוך תקופת התנאי ולכן קמה חובה להפעיל את התנאי.

8. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.

9. ארכה להגשת ערעור פלילי בהתאם לסעיף 201 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, תינתן רק אם הראה המבקש "טעם ממשי המניח את הדעת" לארכה המבוקשת. לשם כך יש לבחון את משך האיחור או הארכה המבוקשת, את ההצדקה הנטענת לכך ואת סיכויי הצלחת הערעור ובכלל זה אם יגרם עיוות דין אם בקשת הארכה תידחה (ע"פ 2983/19 פחמאוי נ' מדינת ישראל (18.6.2019)), כבוד השופט מ' מזוז, פסקה 7 והפסיקה המובאת שם).

10. בפסיקה הודגש לא פעם כי:

"הארכת מועד בהליך פלילי, בשונה מהליך אזרחי, אינה מצריכה 'טעם מיוחד'... קל וחומר כאשר הבקשה הוגשה על ידי המבקש - הנאשם, ולא על ידי המדינה - המאשימה. עם זאת, אין משמעות הדבר כי מועדים בהליך פלילי יוארכו מכל תירוץ וסיבה, ונקבע כי נדרש 'טעם ממשי המניח את הדעת'... קרי - הכלל, בדומה להליך אזרחי, הוא כי נוכח עקרון סופיות הדין והסתמכות הצדדים, אין להאריך מועדים אף בהליך פלילי. אולם, הנטל המוטל על המבקש להצדיק חריגה מן הכלל קל יותר" (בש"פ 7434/13 פיטוסי נ' מדינת ישראל (20.11.2013)).

11. בענייננו הבקשה הוגשה על ידי הנאשם ולכן הנטל המוטל עליו להצדיק את מתן הארכה קל יותר. הנאשם הסביר את האיחור בכך שלא היה מודע להשלכות גזר הדין ובכך שגם לאחר שנודעו לו השלכותיו, נדרש זמן על מנת לקבל את האישורים הנדרשים לסגוריה הציבורית בשים לב למחוזות השונים שבו טופל עניינו של המבקש.

12. אשר לסיכויי הערעור - אומר בזהירות המתבקשת כי לא ניתן לשלול את סיכויי הצלחת הערעור.

זאת בשים לב לכך שבית המשפט קמא הביע במפורש את דעתו בדבר העדפת הליך השיקום על פני המאסר, ובשים לב לסמכות של בית המשפט להאריך את תקופת התנאי גם כאשר נעברה יותר מעבירה אחת, אם מדובר באדם "העובר טיפול למשתמשים בסמים" (סעיף 85 לחוק העונשין) כעולה מהתסקיר שהוגש בעניינו של המבקש, ואם שוכנע בית המשפט "כי לא יהיה זה צודק להפעיל את המאסר על תנאי משום שיש סיכוי לשיקומו של האדם, כי הפעלת המאסר על תנאי תסב לו נזק חמור וכי אין סיכון לשלום הציבור בשל הארכת התנאי" (שם, שם).

13. נוכח כל האמור אני נעתרת לבקשה ומורה על ארכה להגשת הערעור עד מועד הגשתו בפועל.

ניתנה היום, כ' אלול תש"פ, 09 ספטמבר 2020, בהעדר
הצדדים.